

1

גשם של נירות

אחת בצהריים. כמה חזק השמש זורחת בשעה כזאת! יחיאל לא רגיל ללכת ברחוב בשיא החם, כי אם לשבת בכתה המוצלת. הוא מזיע, והחלצה הלבנה, שבבקר היתה מגהצת בקפידה נרגשת של היום הראשון ללמודים - כבר מקמטת. יחיאל הלך לאט במרכז החבורה החוזרת מהחידר דרך רחוב נביאים וכתובים. כלם דברו על האכזבה הגדולה מכך שהכתה שלהם לא זכתה ברבה גלבר, המלמד המשלם, שכלם מחכים לכתה ז' כדי ללמד אצלו.

"טוב, לא נורא. אולי בעוד שנתים סוף סוף יתנו דוקא לכתה שגלנו את המלמד שכלם חולמים עליו..." הפטיר יחיאל, נראה רציני לגמרי, מסתיר חיוך בזוית פיו.

כל החברים גחכו בהנאה. בעוד שנתים, בעזרת ה', הם כבר יהיו בחורי ישיבה שמתחילים לראשונה זמן אלול. יקבלו מגיד שעור, ולא מלמד כזה או אחר.

"אֶחָ שְׁלִי לִמָּד אֶצֶל רַבָּה דוֹשִׁינְסְקִי וּמָאֵד נִהְנָה", נָסָה שִׁימִי לומר. "הוא לא אֶשֶׁם שְׂרָבָה גִּלְבֵּר הוא יוֹתֵר חֲבֵרָה'מֶן, וּמֵאֲרֹגֶן הַרְבֵּה מִבְּצָעִים וְחִוִּיּוֹת".

"בְּטַח שֶׁהוּא לֹא אֶשֶׁם. אֲבָל גַּם אֲנַחְנוּ לֹא אֶשְׁמִים", סָכַם יַחִיאֵל. שׁוּב צָחֲקוּ כָּלֶם, וְגַם יַחִיאֵל חִיָּה. יָכוֹל לֵהִיּוֹת שְׂרָבָה דוֹשִׁינְסְקִי הוּא בְּאֻמַּת רַבָּה טוֹב, אֲבָל מְרָגִיז שְׂכָל שָׁנָה מִחֲדָשׁ הַכֶּתֶה הַמִּקְבִּילָה מִקְבֵּלֶת אֶת הַמְּלַמֵּד שְׂכָלֶם הֶעֱדִיפוּ. לֹא שָׁזָה אֲכַפֶּת לוֹ כָּל כֶּךָ בְּאֶפֶן אִישִׁי. הוּא פָּחוּת נִהְנָה מִמְּבָצָעִים וּדְבָרִים כְּאֵלֶּה, יוֹתֵר חָשׁוּב לוֹ שֶׁהַשְּׁעוּרִים עֲצָמָם יִהְיוּ מְעִינִינִים. "דִּדְוָקָא הַשְּׁעוּרִים שֶׁל רַבָּה דוֹשִׁינְסְקִי הַיּוֹם לֹא הָיוּ מְשַׁעֲמָמִים בְּכָלֵל", צִין. הָאֻמַּת הִיא שֶׁהוּא יָשֵׁב מִרְתֵּק.

"נָכוֹן, נָכוֹן", הִתְלַהֵב שִׁימִי. "אֶחָ שְׁלִי אָמַר שֶׁהַשְּׁעוּרִים שֶׁלוֹ מִרְתֵּקִים. שָׁזָה לָתֵת לְעֲצָמָנוּ הַזֵּדֻמָּנוֹת לִהְיוֹת, וְלֹא לְהַחֲלִיט מֵרֹאשׁ שֶׁהַפְּסֻדָּנוּ".

"דְּבָרֵי חֲכָמָה חֲשׁוּבִים וַיִּקְרִי עֲרָךְ", צִין יַחִיאֵל בְּטוֹן מִכְבֵּד, כְּאֵלוֹ הָיָה מְנַהֵל שֶׁמִּשְׁבַּח תִּלְמִיד. אַחֵר כֶּךָ צָחַק. "בְּאֻמַּת אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁאֵתָה צוֹדֵק, שִׁימִי".

"גַּם אֲנִי מִמֶּשׁ נִהְיִיתִי הַיּוֹם. אֲבָל עוֹד יִהְיֶה מְעַצְבֵּן לְרֹאוֹת אֶת הַכֶּתֶה הַמִּקְבִּילָה חוֹגֶגֶת כְּשֶׁאֲנַחְנוּ לוֹמְדִים כְּרָגִיל, שֶׁלֹּא תַחֲשָׁבוּ, הַזֵּהִיר אֲפָרִים.

"חֲדָשׁ טוֹב, לְהַתְרֹאוֹת!" קָרָא יַחִיאֵל. הֵם הִגִּיעוּ לְצִמַּת שָׁבוּ רַק הוּא פוֹנָה יְמִינָה. הַחֲבָרִים כָּלֶם נוֹפְפוּ לוֹ לְשָׁלוֹם וְהַמְשִׁיכוּ לָלֶכֶת וּלְשׁוּזֹר חִוִּיּוֹת מִיּוֹם הַלְמוּדִים הָרֵאשׁוֹן. בְּפִנֵּת הָרְחוּב, בְּתַחֲנוֹת הָאוֹטוֹבוֹס, הִצְטוּפְפוּ הַמּוֹן אֲמֵהוּת וַיִּלְדוּת מִחִזִּיקוֹת גִּלְגִּלִּי יָם. בְּטַח, אֶצֶל עֲדִין חֶפֶשׁ, וְזוֹ בְּדִיוֹק הַשְּׁעָה שֶׁל הַהֶסְעָה לִּים. אִין

לו כֹּחַ לְנִסּוֹת לְפָלֵס לְעֲצָמוֹ דֶּרֶךְ עַל הַמְדַּרְכָּה הָעֲמוּסָה, בֵּין הַגִּלְגָּלִים. הוּא יִפְנֶה שְׁמֹאלָה וְיִכַּנֵּס לִבְנָן מִהַכְּנִיסָה הָאֲחוּרִית, מִרְחוֹב הַמַּגְלוֹת.

רְחוֹב הַמַּגְלוֹת הִזָּה רִיק. רַק עוֹד אָדָם אֶחָד צָעַד עַל הַמְדַּרְכָּה לְפָנָיו, וּבַמְדַּרְכָּה מִמּוֹל – שְׁתֵּי יְלָדוֹת. רוּחַ קָלִילָה נִשְׁבָּה, מְקַלָּה מַעֲט עַל עֵמֶס הַחֶם. יְחִיאֵל צָעַד בְּזָרִיזוֹת, רוֹצֶה לְהִגִּיעַ כְּבָר הַבִּיתָה. לְשִׁבְתָּ מוֹל הַמַּזְגָּן, לְסַפֵּר לְאִמָּא מַה הִזָּה הַיּוֹם.

הוֹפ! מִשְׁהוּ נִחְבֵּט בְּמִצְחוֹ. יְחִיאֵל שָׁלַח אֶת יָדוֹ בְּתַנוּעָה מֵהִירָה, מִנִּסָּה לְתַפֵּס אֶת הַדֶּף הַחֲצוּף שֶׁנִּחַת בְּדִיוֹק עַל רֹאשׁוֹ. הַדֶּף חֲמָה, אָבֵל לְפָנָיו שֶׁהִסְפִּיק יְחִיאֵל לָרֶכֶן אֶל הַמְדַּרְכָּה וּלְבַדֵּק מַה זֶה הִזָּה – קָלַט שֶׁהַדֶּף הַזֶּה לֹא הִזָּה יָחִיד, הוּא הִזָּה רַק הָרִאשׁוֹן.

הַרְבֵּה נִירוֹת, הָמוֹן, עָפּוֹ פְתָאוֹם בְּאֹוִיר, נָעִים לְעֵבְרוֹ עִם הָרוּחַ. כָּל הַמִּרְחָב הַתְּמַלֵּא לְפִתְעָה נִירוֹת מְלַבְּנִים, לֹא גְדוֹלִים, יְרָקִים. כְּאֵלּוּ יוֹרֵד פְּתָאוֹם מִשְׁמַיִם גֶּשֶׁם שֶׁל נִירוֹת הַמִּסְתַּחֲרָרִים מוֹלוֹ, מְרַקְדִים מַעֲלָה וּמִטָּה. צוֹנְחִים עַל הַמְדַּרְכָּה, עַל הַכְּבִישׁ. מִמָּשׁ לְמַרְגְּלוֹתָיו.

רָגַע. הוּא רוֹאֶה טוֹב?

יְחִיאֵל הִתְכּוֹפֵף, מִבֵּיט עַל הַנִּיר הַמְּלַבְּנִי, הַמְּגוֹחֵף, שֶׁנָּח עַל הַמְדַּרְכָּה סְמוּךְ אֵלָיו. זֶה בּוֹדָאֵי זִיוֹף, מֵהֶסוֹג שְׁמוֹכָרִים בְּחִבִּילוֹת בַּחֲנִיּוֹת 'הַכֹּל בְּשֶׁקֶל'. רָכַב שֶׁנִּסֵּעַ בְּרְחוֹב עֶצֶר בְּצַד בַּחֲרִיקָה. הִנָּהֵג קָפָץ מִתּוֹכוֹ וָרֶכֶן אֶל הַמְדַּרְכָּה.

יְחִיאֵל עֲדִין בִּהָה בְּהַפְתָּעָה בְּשִׁטְרוֹת הַמִּסְתַּחֲרָרִים בְּאֹוִיר.

יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהֵם שִׁטְרוֹת כֶּסֶף אֲמִתִּיִּים?

"אז איפה נשב השנה?" יפי הצמידה פסת ניר דבק לעטיפה המקפלת. "בראשון באמצע? בשני בצד? או אולי דוקא באחרון?..."

היא החליקה לטיפה מרצה על הספר שסימה לעטף. איזו עטיפה יפהפיה. מדגמת במעינים במרקם של סריג, בצבעי צהב ואפר. בוגרת מצד אחד, צבוענית דיה מצד שני. שלוב מנצח. כמה היא מחכה ליום הראשון ללמודים. מקנאת ביחיאל שכבר התחיל ללמד. ההתחלה קסומה ומרגשת כל כך.

פתאום שמה לב שהשתיקה מהעבר השני מתארכת. "הלו?
שרהלה? את שם?"

"אני כאן, כן. רק מתלבטת... תגידי, מה יהיה עם דיני?"

"דיני?" יפי לא הצליחה להבין מה הקשר. איה עברה שרהלה ממקום הישיבה שלהן ביום הראשון לדאגה למצבה של דיני - חברתן לכתה, שבאמת לא יזיק להתיחס אליה קצת יותר?

"כן, דיני", הודיעה שרהלה. "אני מרגישה לא בנוח לשבת ליד החברה הכי טובה שלי, ולראות איה דיני יושבת לבד בשלחן, כמו כל שנה. מה דעתך, יפי, שאחת מאתנו תשב לידה, והשניה תשב לבד? אם אני או את נשב לבד, לא נרגיש עלובות ובודדות כמו שדיני תרגיש אם היא תשב שם."

יפי בלעה משהו חמוץ שמלא פתאום את גרונה. "את כל כך צודקת. ממש יפה שחשבת על זה. כל הכבוד", הכריזה את עצמה לומר. היא באמת חושבת כך, אז למה המלים לא מחליקות החוצה? פשוט, כי קשה לה. לא מתחשק לה לשבת

לבד. היא כן תרגיש עלובה ובודדה, אפילו שתדע ששרה לה רק רצתה לגמל עם דיני חסד. וגם לא מתחשק לה לשבת ליד דיני. היא רוצה פשוט לשבת בנחת ליד החברה שלה, כמו תמיד ביום הראשון ללמודים. אוף, שרה לה כל כך צדיקה, והיא סתם חושבת רק על עצמה.

"אבל תגידי, נראה לך שדיני תשמח בכלל אם תציעי לה לשבת ביחד? הרי היא יודעת שאת חברה שלי. זה יהיה שקוף שאת מרחמת עליה. היא תהנה מזה בכלל?"

"נראה לי שכן", שרה לה נשמעה מהרהרת. "יותר טוב להרגיש שמרחמים עליה מאשר שלא מתיחסים אליה בכלל. לא?"

אולי. יפי דחפה את הספר העטוף לתוך הילקוט. אין לה סבלנות לעטף עכשו ספרים נוספים. אוף. אם דיני לא היתה נשארת תמיד לבד, אלא מסתדרת בכל פעם ליד מישהי אחרת - זה לא היה נורא, והן לא היו צריכות להפרד. "כל כך חבל שהכיתה שלנו אי זוגית!"

נחמה:

רק אתמול עברנו, והכל כבר מסדר לגמרי.

זה מכרח להיות כך.

רק בראש שלי שום דבר לא מסדר.

בעצם, בעקר בלב...

הכל בלגן.

אני רועדת.

יש סכוי שזה יצליח?